

ἐκ ὑποβάλλῃ ἑαυτὸν εἰς τὸν δαλικὸν ζυγὸν τῆς
 πλανῆς, καὶ ἀπάτης. ὄψον ὑποσκορακίσατε καὶ
 πρὸς προαιδήσεις, καὶ τὰ ὄνειρατα, καὶ ὅλα τὰ
 σημαντικὰ σημεῖα! ἀφήσατε ταύτας τὰς δεισι-
 δαίμονας μωρίας! πισθίετε εἰς τὴν θείαν πρό-
 ροιαν, ἢ ὅποια κατόρθώσει τὰ δαβήματά σας.
 ὁ Θεὸς διέταξεν ὅλα τὰ συμβεβηκότα σας, καὶ
 χωρὶς τοῦ θέλημά τε μήτε θεῖξ δὲν ἠμπορεῖ νὰ
 πέσῃ ὑπὸ τὴν κεφαλῷ σας. λοιπὸν μὴ σπα-
 δάζετε νὰ μάθῃτε ἕξ δεισιδαίμωνων πράξεων
 τὴν μέλλουσαν τύχην σας, καὶ τὸν χρόνον τῆ θά-
 νάτης σας. μὴ παρὰ τρεῖς ἡμέρας ἀπὸ κανεὶν ὄνειρον,
 καὶ προαιδήσεις, παρὰδοτε ἑαυτὸς, καὶ τὴν τύ-
 χην σας εἰς τὸν Δεσπότην τοῦ κόσμου, καὶ ἐλπί-
 ζετε καλὰ παρ' αὐτοῦ.

Σημείωσις .

Περί δὲ τῆς προαιδήσεως θέλει νὰ ἀναφέρωσιν ὑπὸ τὴν
 ἐξουσίαν τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς πολλὰ παραδείγματα, ὅτι
 ὑπάρχουσιν τοιαῦτα (προαιδήσεις) . καὶ αὐτὰ καὶ αἱ πλε-
 οὖσαι περὶ τῶν δεισιδαιμονιών ψεύδονται, μὴ ὅλον τὸ ἀναγκα-
 ζόμεθα νὰ μὴ ἀμφιβάλλωμεν εἰς τὸ ἀξιόπιστον μερικῶν ἰ-
 σχυριῶν, καὶ θαυμασιῶν φαινομένων, μὴ δυναμῶν νὰ ἐρ-
 μινυθῶσιν ἐν χργῶς . π. χ. ὁ δὲνα ὀξευγίρεται τῷ ὑπὸν
 ἀφῶας, καὶ λέγει πρὸς τὴν γυναῖκά τε . μέλλομεν νὰ χά-
 σωμεν τὰ παιδία μας! εἰς τὸ ὄνειρόν μου τὰ εἶχον εἰς τὰς
 ἀγκάλας μου, καὶ αἴφνης τὰ εἶδον πίπτοντα μακρὰν, ὡσεὶ ἔ-
 γκησαν ἀφῶατο ὑπὸ τὰ ὀμμάτιά μου . αὐτὴ ἡ ἐκβασίς συμφω-
 νήσῃ με τῷ τῷ, τότε λέγειν, ὁ δὲνα προηδαιδῆ τὸν θάνα-
 τον τῆς παιδίω τε, καὶ ἡ προαιδήσις ἔγενεν ἐν ὄνειρατι .
 ἄλλοι ὀνειράονται, ὅτι ἀπέθανον οἱ ὑπὸντες φίλοι των, καὶ
 ἐνίστη συμβαίνει τῷ τῷ . κάποιος προφῆσας ἐν Χάλλῃ Σιμώ-
 νιος λέγειν ὅτι εἶδεν ὡσαύτως μίαν ἀξιοσημεῖωτον προαιδή-
 σιν, τῷ θανάτῳ εἰς εἷς ὄνειρον πέντε ἡμέρας πρὸ τῷ

τέ-

ως δύο καταστάσεις η ενέργεια ως ψυχής δεδ' εξαφέρει εαυ-
 τες. μήτε ο Θεός ημπορεί να παράξη ενέργειας εις ημάς
 δε μόνων τῆς ἐνοιῶν, πολλῶ ἔλαττον η ἀνδρωπίτη ψυ-
 χή. λοιπὸν ὅποιος ἐρυλιούει τὰς ἀνομιδήσεις ἔτω, περ-
 εῖπτη εις διωιδάιμονας φασκασίας, καὶ διζάζει ἀδιώατα
 ἀράγματα.

Καὶ ἐκίτη, ὅ, πὺ ὑπὸνίμοσι τὴν γένειν τῆς ἀνομιδή-
 σιων εις ἀγγίλικας ἐμπιόσεις, ὑπομακρύνουσιν ὡσαύτως ἀ-
 πὸ τὴν ἀλήθιασ. ἐγὼ δεδ' δέλω τὰ ἀρηθῶ, ὅτι ο Θεός
 πάλαι ἐμεταχειόδη τὰς ἀγίης Ἀγγίλικς, δεδ' τὰ ἐμπιό-
 ση μεικὰς σοχασμὺς ἐν οἰήρατι εις τὰς ἀνδρώπες, ἀλ-
 λά τὴν ἐγίτη μόνον εις πεισάσεις ἀσχυκιοπάτας, ἀση-
 κέσας εις ἀδαιμονίαν ὅλε τὴ ἀνδρωπίτη γένος. ἀλλὰ
 τὴν ἐκ τῆν δυνάμειδα τὰ συμπεραίνωμεν εἰκότως, ὅτι ο
 Θεός ηῖ εις πεπατὰ ἀράγματα ἐπιτάττει τοιαύτας ἐμπιό-
 σεις εις τὰς ἀγίης Ἀγγίλικς, τὸ ὄνειρον κειόως εἶναι
 ἐν ὑπνῶ ἀναγεμένη ἔντοια τῆς ψυχῆς τοιού-
 τῶν ἀντικειμένων, εις τὰ ὅποια ἐτασχυολέ-
 μεθα καδ' ὑπάρ. ὅτι τὰ οἰήρατα ἔχουσι τοιαύτην γέ-
 κειν, τὸ βεβαοῖ ηῖ η πείρα. ὅποιος διηγῶται πολλὰ περὶ
 πολέμου, ἔτος οἰηράεται εὐκόλα μάχας, καὶ πολιορκίας.
 ὅποιος ἀσχυγνώσκη, η ἀκίη ὑπμελῶς διηγῶσεις περὶ φαν-
 τισμάτων, ἔτος βλέπει συχνὰ ἐν οἰήρατι ἐμφανίας τῆς
 ὑποδαμνῶν. καὶ ὅποιος ἐσχυολοῖται εις περπικ, καὶ η-
 δία, ηῖ εις τὸν ὑπνῶ βλέπει ἀτυχῆ συμβεβηκότα. ὅθεν
 ὑπάρχουσι οἰήρατα φοβερά, καὶ χαροποία.
 δεδ' διδιδυόσται κατὰ τὴν ἀξάφορον πειόσται τῆς ἀσχυκει-
 μῶν, εις τὰ ὅποια ἐσχυολοῖμεθα, ἀρὸ τῆ τὰ κηκελι-
 θῶμεν εις ἀάπαυσιν, ηῖ ὑπνῶ. ὅμως πάντοτε δεδ' ἀρῶέρ-
 χούται ἀπὸ τὰς ὀλίγω ἀρῶστερον ἀνομιδήσας ἰδέας τῆς ψυ-
 χῆς. ἀλλὰ συνεχῶς καὶ ἀπὸ τὰς ἀρὸ πολλῶ περασμῶας
 πεισάσεις ὡς ζωῆς, τὰς ὅποιας τῶρα δεδ' τὰς σοχαζόμε-
 θα παντελῶς, τῆς ὀποῖων η μήμη ὅμως ἀσχυπῶνται εις
 ἔλαττον ὑπνῶ δεδ' παρῶμοῖων ἐνοιῶν, κατὰ τὰς νόμους τῆς
 φασκασικῆς δυνάμειως. π. χ. ἀσχυγῶντες εις ἐν βιβλίον
 πολλὰ περὶ δυσυχῶν συμβεβηκότων, συχνὰ, μετὰ παρῶ-
 λάσιν χῶντε τιός, βλέπομεν εις τὸν ὑπνῶ μας, ὅση πα-
 ρεσι ηῖ εις τὴν ἀφορμῆ, ὡσαδ' τὰ ἐδουκίμασμεν ημῆς οἰ-
 ἰδοι τὰ δυσυχῆ συμβεβηκότα. ὅθεν δῶλον ἐκ τῆν, ὅτι

Fisica popol.

Υ

Ε.Υ.Δ της Κ.Τ.Π
 ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

τὰ οὐρανότατα δὲν ἀναφέρονται εἰς τὰ μέλλοντα, ἀλλ' εἰς τὰ περασμένα. ὡσεὶ γλοιώδεις εἶναι, αὐτὸν θεωροῦμεν τὰ οὐρανότατα ὡς φαισημαστικά τῆς μελλόντων, καὶ ἐρωτώμεν ἐκαστοῦ τὰ μάθωμεν, τί δηλοῦσι; αἱ τοιαῦται ἐρωτήσεις μᾶς διήχθη πεισιώτερον μωρῶς. διότι ἡ πείρα μᾶς διδάσκει, ὅτι μεταξὺ μυθίων οὐρανότων δὲν ὑποβαίνει μήτε εἶ. ὅθεν δὲ δυνάσται τὰ ἐνομαζόμενα ὑπεκαλύψεις ἐκ Θεοῦ. αὐτὸ δὲ καὶ ἡ ἐκβάσις συμφωνίῃ μετ' αὐτῆς, μὴ ὅλον τὴν τοιαῦτον οὐρανότων ἢ μωρῶς τὰ ἐρμηνεύει μὴ φυσικώτατον τρόπον ὑπὸ τῆς πεισιώσεως, εἰς τὰς ὁποίας ἀρέθην τὸτε, κατὰ τὰς νόμους τῆς φαισησίας. Ἀς ἀπαπτύξω εἰς τὰς ἀναγιώσας μετὰ τὸ δὲ παραδείγματος εἰς οὐρανότων, μετὰ τὸ ὅποιον ἡ ἐκβάσις συμφωνίῃ ἀκείβω. ἔχει δὲ ἔτσι.

Μία γυνὴ φαισημαστικῶν ἐν Παισιόσις ἔζηλθεν ὑπὸ τὴν οὐρανότων τῆ παραμονῇ τῆς Χειρῶν γυνῶν τῆ 1750 ἔτι εἰς τὸν φόρον τῆ Λέβρι, (καλάτιον ἐν Παισιόσις τῆ βασιλείων τῆς Γαλλίας) δὲ τὰ δὲ τῆ μερικὰ γράμματα εἰς εἶνα τῆ κειμένη ἀνδρῶπων. ἐν ᾧ ὑπέσπερον εἰς τὴν οὐρανότων, ἔχασε τὰ γράμματα. ἐπειδὴ ὅμως ἦσαν πολλὰ ἀναγκαῖα, ἔδραμε μετὰ μεγαλυτάτῃν ἀπεδίω ὀπίσω εἰς ὅλους τὰς πόδας, δι' ὧν ἐπέρασε, ζήτησα τὰ γράμματα τῆ χαρμῶν. ὅμως δὲν τὰ εὔρηκε, καὶ ἐλυπεῖτο δὲ τὴν ὑπερβαλλόντως. μετὰ τῆς ἡμέρας ὀκτώδεκα, ὅτι ἔσα εἰς τὴν πλατεῖαν τὴν ἐνομαζομένην τῆ ἀγία Οὐρανότων, εἶδεν εἶνα ἀνδρῶπων ἐν ἱματίῳ ἐρυθρῶ, λαμβανόμενα ἐκ τῆς γῆς τὰ γράμματα τῆς. τοῦτο τὸ οὐρανότων τὸ δειγνύει φαισησίας εἰς ὅλους τὰς γινώσκεις τῆς, καὶ φίλους τῆς. ἐν τούτῳ δὲ ἐλογίσασα τίποτε τὸ ὅθεν οὐρανότων, ὅμως τὴν ἐξῆς ἡμέραν, ἔζηλθον δὲ μερικὰς ὑποδείσεις, ἔξεπλάγη πολλὰ, ὅταν εἰδῶρσεν εἰς τὴν πλατεῖαν (εἶναι) τῆ ἀγία Οὐρανότων εἶνα ἀνδρῶπων μετὰ κόκκινον φόρεμα, ὁμοιάζοντα πολλὰ μετὰ ἐκεῖνον, ὅ,πῃ εἶδεν εἰς τὸ οὐρανότων. ἡ τοιαῦτη ὁμοιότης μετὰ τὴν οὐρανότων τῆ οὐρανότων τῆς τὴν ὅξωσις τὸσον, ὡσεὶ τὸν ἐχαιρέσει, καὶ τὸν ἠρώτησεν, αὐτὴν τῆ παραμονῇ τῆς Χειρῶν γυνῶν ἰστέρας εὔρει μερικὰ γράμματα. ὁ ἀνδρῶπων σκεφθεὶς ὀλίγον ἐρώτησεν, αὐτὴν τὰ γράμματα διελάμβανον δὲ δαστέλλας. (ὑψισμα ὀδοντωτὸν πεισιγγραμμῶν μετὰ δὲ φορα χήματα) τὰ, ἀπικείθη περὶ τῆς ἡ γυνῆ. καὶ αὐτὴν τὰ ἔχης, μοι κάμνης μεγάλῃν χάειν, ὑποδὲς μοι ταῦτα.

τα.

τα, ὁ ἀνδρῶπος τῆ ἀπεκείδη. ἐγὼ εὖρον μὲν τὰ τοιαῦτα
 ζεάμματα, ἀλλὰ δεῦν τὰ ἔχω μαζῆ με. αὐ ὅμως μοι εἶ-
 πῆς τὸ ὄνομά σου, καὶ τὴν κατοικίαν σου, λαμβάνεις τὰ
 ζεάμματα σου σήμερον. ὁ ἀνδρῶπος ἐψύλαξε τὴν ὑπόχρ-
 σίτην, καὶ ἐπέμψεν εἰς αὐτὴν τὰ ζεάμματα τὴν ἰδίαν ἡ-
 μέραν.

Τὸ τοιοῦτον φαίνεται μὲν περὰ σίτων, καὶ πολλοὶ ἐνδέ-
 χεται γὰρ τὸ τοιοῦτον ὑποκάλυψιν θεῖαν, ἢ γὰρ πισδύσκον,
 ὅτι ἐκπεπείδη εἰς αὐτὴν δι' Ἀγγέλου τινός. μ' ὅλον τὸ τοιο-
 ῦτον διώεται γὰρ ἐρμηνεύδῃ κατὰ φυσικώτατον τρόπον, αὐ θεωρή-
 σωμεν ἀκείβως τὴν συνάφειαν τὴν μεταξύ τῆς γενέσεως τῆ
 οὐρανοῦ, καὶ τῆς πληρώσεώς τε. ἀναμφιβόλως ἡ γυνὴ, ὅ-
 ταν αὐτὴ συνιδέσθῃ ἔχασε τὰ ζεάμματα τῆς, εἶδεν, ὅτι
 εἶσε ἀνδρῶπος με φόρεμα κόκκινον ἐκψεν εἰς γλῶ, καὶ ἔ-
 λαβεν ὅς αὐτῆς κάτι τι. ἀλλ' ἐπειδὴ αὐτὴ ἐκείνη τῆ ἰδίᾳ
 σιγῇ ἐνηχολεῖτο εἰς σοχασμὸς ἀπεδυστέρως, τὸ αἰδῆμα,
 ὅ, πῃ ἐπαρξέσθῃ ὁ αὐτὴ ἐν ἐρυδρῶ φορέματι, καὶ ἡ λη-
 ψις ἢ ἐκ τῆς γῆς εὐδὸς ἀγάματος, ἢ πολλὰ συγκεχυμέ-
 νοι, καὶ ἐσκοτίδῃ πολλὰ ὅς ἄλλων ἐνοιῶν. ὡς δεῦν ἡμπο-
 ρισε γὰρ λάβῃ συνιδέσθῃ ἐκείνη τῆ αἰδῆματος. ὅταν ὁ γυν
 τὴ ἐκατάλαβε, πῶς ἔχασε τὰ ζεάμματα, ἤχθετο καὶ ἐλυ-
 πῆτο ὅλα τὸ ἀναγκαῖον αὐτῆς. ὅλα μίση τῆς ἀγωνίας, ἐν
 ἡ δεισκέτο, καὶ ἀησυχίας, καὶ ὅλα τῆς ματαίας ζήτησεως
 αὐτῆς, κίμπερῶδη ἀκόμη πιεριστότερον ἢ ἀδουῆς ἐντύπω-
 σις, ὅ, πῃ ἔλαβε ἀροτήτερα πιεὶ τῆ ἀνδρῶπος ἐν ἐρυδρῶ
 ἱματίῳ, καὶ πιεὶ τῆς κύψεως τε εἰς τὴν γλῶ. ὅμως ἐν ὁ-
 ρίστατι τὸ ἀδουῆς αἰδῆμα τῆς ἡμέρας ἀναπείδῃ πάλιν, καὶ
 ἔγνετο ἐνχυρῆσεν. ἐπειδὴ ἡ ψυχὴ τῆς ἐν τῆ ἡσυχίᾳ τῆς
 εὐκτὸς ἐλάδῃρα ἔσα ὑπὸ ὄξωτικῆς αἰδῆματος, καὶ ὑπὸ
 ἄλλας ζωροτέρας ἐνοιῶς, ἐνηχολεῖτο εἰς ἐαυτὴν. λοιπὸν
 κατὰ φυσικὸν λόγον ὑπερβῆδα ὅτι τὸν ἀνδρῶπον. ἡ ἐνοῖα
 τῆς εἰς γλῶ κύψεως τε ἀναπείδῃ, καὶ μετὰ τὴν σιωπῆπτετο
 ἢ εὐρσις τῆς ζεάμματος, κατὰ τὸν τόμον τῆς φυσικῆς
 δυνάμειος. ὅτι δεῦν ὁ κόκκινος συνάφεισ τὴν γυναικα
 μετὰ τὴν ὀτηρῆσῃ εἰς τὴν ῥύμην τῆ ἀγίᾳ Οὐραῖα, τῆ
 ὅτι ἀροῖλδου ἐντεῦδου. ὅλαδῃ ἐκείνος ἔαρεπε γὰρ πιε-
 πατῆ σιγῆ εἰς τὴν τὴν ῥύμην ὅλα ὑποδέσθῃ τε, ὅ-
 δεῦν τὸ τοιοῦτον ἐνδέχεται γὰρ σιωβῆ κατὰ τὸ γλῶ. λοιπὸν τὸ τοιο-
 ῦτον ἀξιοσημείωτον ὅτιρον δεῦν πιείχει τίποτε θαυμάσιον,

καὶ ἔλαβε, καθὼς καὶ ἄλλα οὐκίρατα, τὴν γενέσιν τε ἀπὸ
τῆν ἀφαιρῶν ἀπογυμνῶν πειρασίων, καὶ ἐπομῆς δὲ
δυνάται τὰ θεωρηθῆναι ὡς φασαίδησις, ἐμπιδήσασα εἰς αὐ-
τὴν ἄρα μέσῃ τῷ Οὐρανῷ, ἢ Ἀγγίλῃ ταῖς.

Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐχούμεν τὰ ἐρμηνεύσασα καὶ τὸ
ὄνειρον, τὸ ὁποῖον εἶδε ἀπὸ μικρῆς εὐας Πρωτοκίς ὑπὸ τῆς
τῆς δάσους, καὶ τὸ ὁποῖον ἄρα τὴν ἐκβασιὴν φαίνεται εἰς ἀμ-
πὸν τὸν Σαυμάσιον, ὡς τὸ νομίζεσθαι ὡς ἐμπιδήσασα. ὁ ἴ-
διος διηγῆται τὸ τοῦτο ἕως.

Ὡς περὶ δὲ τὴν, ὅτι ἡμεῖς εἰς τὸ ὑπὸ τῆν ὑπερσείασι μὲν
δάσους εἰς μίαν εὐασίαν, ὅπου εἶδον ἕνα μακρὰ εὐασίαν παχίαν
δένδρον εὐασίαν ἀγέλιον. εἶδον ὡς τὴν ἐπιδήσασα, ἔρπον
ἐπὶ κελίας, ἐκρύφθην εἰς τὸ δένδρον, ἐπέβην εἰς αὐτὸ τὸν
κρυπτολεβέλον σωλῶν μὲν (τρεῖς), ἐσοχάδιον, καὶ ἐπέ-
βην μὲν αὐτὸ τὸν χοῖρον. ἀφ' οὗ, διηγῆται αὐτὸς περὶ αὐ-
τῶν, ὅτι ὑπὸ τῆν τὸ ὄνειρον, εἶδον ἀπεφάσασα τὰ
ὑπὸ τῆν ἡμέραν εἰς τὸν λόγον, καὶ τὰ παρὰ μαζῆ μὲν
καὶ τὸ τρεῖς μὲν καὶ ταῦτα τῆν ἀποφασίαν τῆν ἐκβασιὴν εἰς
ἀποφασίαν τῆν ἀυγίαν μετὰ τὸ ὄνειρον μὲν. εἶδον ὡς ἡλδοί εἰς
ἐκείνον τὸν σὺν δένδρον τόπον, ὅπου ἴσατο τὸ μέγα δένδρον,
ἐπιδήσασα τὸν κάρον τὸν ἐν οὐκίρατι ὀφθαλμοῖς μὲν καὶ ἐπι-
δὴ δὲ δὲ ἐπέβην εἰς ἐκείνον τὸν τόπον καὶ εὐασίαν ἄλλο μέγα
δένδρον, ἐκρύφθην εἰς τὸ τὰ πλησιάζω κρυφίως εἰς ἐκεί-
νον τὸ δένδρον, ὅθεν τῆν εἶδον ἐπέβην τὸν κάρον μὲν τὸ
τρεῖς μὲν. ὅθεν τὸ ὄνειρον μὲν ἐπληρώθη ἀκείβως. καὶ,
καθὼς ἐγὼ νομίζω, δὲ ἡμπορεῖ ἄλλως τὰ ἐρμηνεύσασα,
αὐτὸ δὲ ὑποδέσασα, ὅτι ἐνήργησεν εἰς τὸ τοῦτο εὐασίαν ὑψηλοτέ-
ρον πνεῦμα. ταῦτα διηγῆται ὁ ῥηθῆς.

Ὅμως δὲ χρειαζόμεθα τὰ ἐσοχάδιον, ἐν τῇ γενέσει
τῆν τῷ οὐκίρατος, ἐμπιδήσασα εὐασίαν ὑψηλοτέρου πνεύματος
εἰς τὴν ἀνδρωπίνῃ ψυχῇ, ἄλλα τῆν συνέβη φυσικωπέ-
τω τῆν ἔργῳ. διότι αὐτὸ καθ' ὅλας τὰς πειρασίαις ἀνιφέ-
ριστο εἰς ἀντικείμενα, τῆν ὁποῖαν ὁ ῥηθῆς εἶχε τῆν ἴδιαν,
ὅταν ἐνηχολεῖτο τῆν ἡμέραν εἰς τὸ δάσος τὸ ὑπὸ τῆν ὑπε-
ρσείασι. κατὰ τῆν ἴδιαν τῆν ὁμολογίαν, αὐτὸς εἶδε καὶ
ἀπὸ τῆν οὐκίρατος τὸν κάρον εἰς τὸν σὺν δένδρον ἐκείνον
τόπον. καὶ ἐπειδὴ εἰς τοῦτον ἕνα χεῖρον παρὰ δένδρον τῆν
ὑπὸ τῆν ὑπερσείασι δάσους, αὐτὸς ἐφωκίετο καὶ τὸ μέγα
δένδρον, τὸ ἴσα μὲν εἰς τὸν σὺν δένδρον τόπον, καὶ ἐσοχά-

δη αὐτὸς τὴν (αὐτὸ καὶ εὐαὶ τοῦτοσ σοχασμοὺς ἡμισυρῶδη δι' ἄλλωι ἐνοϊῶν), ὅτι ἐντεῦθεν ἡμπορῆ γὰ φοροῦθῆ ἀ- εἰσα ὁ κάστος. καὶ ἀναμφιβόλως τὸν ἐφόνει ἀρετήτερα μὲ τὸ τερέκιτε, αὐτὸ εἶχε μαζῆ τε. λοιπὸν φυσικὰ ἢ ψυχῆ τῆτε τῆ ἀνδρώπῃ ἀνείωσι. τῶν γύκτε εἰς τὸν ἐλαφρὸν ὑ- πνον τῆς ἐνοϊῆς, ὅ, πῃ εἶλαβε τῶν-ἡμέραν καθ' ὕπαρ ἐν τῷ σινδένδρῳ τῶπῳ. καὶ ἐπειδὴ ἐκινήθη ἀπὸ τὸ οἰκρόν του γὰ ὑπάγη εἰς τὸ δάσος, καὶ γὰ λάβη μαζῆ τε καὶ τὸ τερέ- κιτε, ἐσπεσε ὄξ ἀνάγκης γὰ πληρωθῆ καὶ τὸ ἐνεῖρόν τε. διότι πᾶς κωπηγὸς ἐξέρη καλῶς, ἀτι οἱ κάστοι πάντοτε ἀπὸ δάσι δρεμῆς εἰς τὸν τόπεν, ὅ, πῃ ἔχεν τῶν κοίτῃ των. ὅθεν ἡ θαυμασόν, ὅτι ἐκεῖνος εἶρε τὸν κάστον εἰς τὸν τό- πον, ὅ, πῃ εἶδε καθ' ὕπνου. διότι ἐκεῖ ἦτον ἢ κοίτε τῆ κάστον, καὶ ἐπομῆμας, καὶ ἢ καθεμεινῆ τε δλατειβῆ. καὶ ἐπει- δὴ ὕπῳ ὁ τόπος δὲν ἀπέχε πολλὰ ἀπὸ τὸ παχὺ δένδρον, δλα τῆτε καὶ αὐτὸ τὸ δένδρον ἦτον ὁ μόνος τόπος, ὅθεν ἡμ- περῶσι γὰ φοροῦθῆ ὁ κάστος.

Πεῖ δὲ τῆς ὥρας τῆ θαλάτῃ, ὁ Θιὸς τῶν ἐκρυψεν ἀ- πὸ τῆς ἀνδρώπῃς δλα σοφῆς αἰτίας. ὅθεν ἐσπαρτετα ἐνασ- τίον τῆς σκοπῶν τε, αὐτὸ τῶν ἐγείρειν εἰς τῆς ἀνδρώπῃς δλα τῆς ὑπεργῆς τῆς ἀγίῳι. Ἄγγίλωι. καὶ αὐτὸ αἰ ἀρεαδῆ- σης εἶναι τῆς Ἄγγίλων ἐμπιόσεις, δλατὶ δὲν γίνονται πῆ ἡμέραν, ἀλλὰ μόνον τῶν γύκτε ἐν ἡσυχίᾳ; ἐντεῦθεν δα- λον, ὅτι αἰ ἀρεαδῆσεις, κατὰ τῶν ἐνοϊῆς τῆς κοίτων ἀν- δρώπῃ, ἀρέπει γὰ ἀειδμῶνται εἰς τὰ ἀδιώπῃτε ἀράγ- ματε.

Ἄλλ' εἰς τῆς λέγοντες, λοιπὸν πῶς γὰ κείωμεν δλα τὰ αὐτῶ ρηθῶν τε; ἀπκείνομα. πῆ τοιαῦτε εἶναι καὶ μάλα δυ- νατῆ. μόνον δὲν ἀρέπει τινὰς ἀδύς, ὅταν συμβαίωσι τοιαῦτε, γὰ σοχάζηται θαύματα, φέλικς συμπαδῶντες, ὁμφαῆς ἐν οἰκράτι, καὶ ἐμπιόσι τῆς Ἄγγίλωι εἰς τῶν ἀνδρωπῆν ψυχῆ. πῆ τοιαῦτε συμβεβηκότα οἰόμασαιπε εἶσι ἀρεαδῆσεις, εἶσι ὅ, τι δάλικς, πεῖ τῆτε δὲν φιλο- πικῶ. ὅμως δὲν ἀρέπει γὰ πῆ κριζόμεν ὡς ἐμπιόσεις, ὅ, πῃ φέρονται εἰς τῶν ψυχῆν εὐὸς οἰκρομῆν ἐξωδου. κατὰ τῶν δόξαν μῃ, αἰ ἀρεαδῆσεις εἶναι ψιλὰ ἀρεαδῆ- σης, λαμβάνουσαι τῶν γένεσίντων ὄξ αὐτῆς τῆς φύσις τῆς ἀνδρωπῆς ψυχῆς, καὶ ἀρέπει γὰ ἐρμινδῶνται ἐκ πύσῃ. διότι ζεραῶς δὲν ἡμπορῶμεν γὰ ἀρεαδῶμεν, ὅτι ἢ ἀνδρω-

E.γ.Δ της Κ.τ.Π
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

πίτη ψυχὴ ἐν γῆν ἔχει τὸν δυνάμει τῆ νὰ θεωρᾷ ἀνάγκη
 ματα. συχνὰ πειπίπτει αὐτὴ εἰς θεωρήσεις, καὶ ἐκασ-
 σίας, καὶ δὲν ἰξέρει, πῶς κατέλιπεν εἰς ταῦτα; τὰ αἰ-
 δήματα μᾶς εἶναι ἐνίστη τῶν ἡμέρων σκοτεινὰ, καὶ τὸσον
 ἀνεπαίδητα, ὥστε ἔσσωιδάμεν ἑαυτοῖς ταῦτα, καθὼς ἦδη
 τὸ εἶποι. ἐν τούτῳ ταῦτα τὰ σκοτεινὰ αἰδήματα διώκο-
 νται τῶν νύκτων ἐν οἰήρατι νὰ γενήσῃ θεωρήσεις. ἡ ψυ-
 χὴ, ἔσα ἐνεργὸς αἰὲ, κατασκάλλει ἐκ τέτων κείσεις, καὶ
 συλλογισμῶν. ἀν λοιπὸν τὸ ἐπόμενον τέτων ἦναι τὸσον σα-
 φές, καὶ ἐναργές, ὥστε σιωοίδαμεν ἑαυτοῖς τῆτο, τότε ριθ-
 μάζεται προήρασις, ἢ προαίσθησις.

Κατὰ τῆτον τὸν τρόπον ἐρμηνεύονται πολλὰ συμβεβηκίτε,
 ὅσον θαυμάσια καὶ ἀφαινωταί. ἡ φωνὴ ἐγέρθητι, καὶ
 σῶσον τὴν ζωήν σου, τῶν ὁποίων ἐνόμισεν ὅτι ἤκυ-
 σεν ἐκείνος ὁ ἀνώτερος ῥηθίς, δὲν ἦτον τίποτε ἄλλο, πα-
 ρὰ μία σιωπή, ἢ συμπέρασμα, ὅ,πε ἐσιώαζεν ἡ ψυ-
 χὴ τὰ δὲν ἐν σκοτεινὸν αἶδημα, καὶ τῶν ὁποίων τῶρα τὸ-
 σον σαφῶς καὶ ἐναργῶς ἠδᾶντο, ὥσαυτὰ ἢ καὶ φωνὴν ἔξω-
 θεν. διότι ἡ δίκος, ὅ,πε ὀλίγον ἔπειτα κλαδεῖσα ἐπι-
 σε, ἀρέπει εἰς ἀνάγκης νὰ ἀπειλήσῃ πῶσιν ἀγοστήρα. ὁ
 ἀνθρώπος ἄρα δὲν ἔλαβε σιωχῶς ἐν αἶδημα τῆτον; ἄρα
 δὲν ἔλαβεν αἶδημα τῆς πτήσεως τῆς δοκῆ ἀκίμη ἐκείνου
 τῶν ἐσπέραν, ὅταν κατεκλίετο, ἀν καὶ δὲν σιωπήδῃ ἑαυτῶν
 τὸ αἶδημα; ὁ λόγος (ἢ αἰτία) τῆς θεωρήσεως ἐκεῖτο
 κερρομμῶς ἐν τῇ ψυχῇ τῆ. αὐτὴ ἐχημάτισεν ἐκ τέτου
 συλλογισμὸν, τῆ ὁποίου τὸ ἐπόμενον τὸσον ἐναργῶς σιωπήδῃ
 ἑαυτῶν, ὥσαυτὰ νὰ ὠμίλησε κατένας μεγαλοφῶτως. ἐκ τέτου
 καταλαμβάνομεν ἅμα, ὅρατι ἡ ψυχὴ ὡς τὰ πολλὰ ἐν τῇ
 ἡσυχίᾳ τῆς νυκτὸς χηματίζει θεωρήσεις; διότι αὐταὶ εἶναι
 ἀδυνάστεραι δὲν τὰ αἰδήματα. λοιπὸν ἐφ' ὅσον αἱ αἰδήσεις
 διαπέμπουσιν εἰς τῶν ψυχῶν τὰ αἰδήματα, καθὼς γίνεται
 τῶν ἡμέρων, δὲν θεωρῆ τῆς θεωρήσεως, ἢ ἔσσωιδεν
 ἑαυτῇ αὐτῆς ἄλλῃ ἐναργῶς. ὅθεν κατένας τῶν ἡμέρων δὲν
 σιωπήδῃ νὰ ἔχη θεωρήσεις. ὅμως ἡ ἡσυχία τῆς νυκτὸς
 εἶναι ὁ ἀρμεδιώτατος εἰς τῆτον καιρὸς, εἰς τῶν ὁποίων αὐ-
 τὰ γενῶνται εἰς τῶν ἀνθρώπινον ψυχῶν. ἐν τούτῳ δὲν
 ἀρέπει νὰ σοχαζώμεθα, ὅτι αὐταὶ αἱ θεωρήσεις λαμβά-
 νου πάντοτε τῶν ἐκβασίντων. ἡ ψυχὴ ἀπατάται σιωχῶς,
 ὅταν συμπεραίνουσα θέλη νὰ διαπεράσῃ τὸ κάλυμμα τοῦ

μέλ-

μέλλοντος. ὅμως αἱ σφαλεραὶ αὐταὶ προαυθήσεις δὲν παρ-
ρητρῶνται μήτε σημειώονται, καὶ ὁ ἀνδρῶπις, ὁ ὁποῖος
πάντοτε ῥέπει εἰς τὰ τεράσια, ἐνδυμῆται μόνον ἐκείνας,
μὲ τὰς ὁποίας συμφωνεῖ ἡ ἔκβασις.

Καὶ ἡ προόρασις τῆ ἐκκλησιαστικῆ ἐκείνῃ βέβαια σωτέ-
βη κατὰ φυσικώτατον ἔσται. ἕως ἡγάπα πολλὰ τὸν ὑπὸντα
γυναικαδέλφον τε. ἐπειδὴ ἕως ἐνωχλεῖτο συνεχῶς ὑπὸ τῆν
ποδάγραν, καὶ πολλὰ ἐφ' ἑβῆτο διὰ τῆν ζαλιότητα, ἐν ᾧ τὸ
γῆρας ἐπλησίαζε πάντοτε μάλλον, φυσικώτατα ὁ νοσῶν ἐκ-
κλησιαστικὸς ἐνδέχεται γὰ ἐσοχάσθαι. ἴσως δὲ ν βλέπω
πλέον τὸν ἀγαπητόν μου γυναικάδελφον. ἐ-
γὼ ὑποθήσκω. ἴσως ὑποθήσκει καὶ αὐτός, καὶ ἀνιμφιβόλως
εἰς τὸν καιρὸν, καθ' ὃν ἐνόσει, ἐναχολῆται εἰς τῆτον τὸν
σοχασμόν. ἡ ψυχὴ τε τὸν διέπλασεν ἐν ἐνείρατι. αὐτὴ
ἐπαράσασεν ἐν ἑαυτῇ ὅχι μόνον τὸ δυνατὸν, ἀλλὰ καὶ τὸ
πιθανόν, ὅτι ὁ γυναικάδελφός τε ὑποθήσκει ὑπὸ τὴν ποδά-
γραν. διὰ τῆς φαντασίας, πολλὰ ἐναχολομημένης ἐν ἐνείρα-
τι, ἐβλεπε κατὰ ἑαυτῆ ὁ ἐκκλησιαστικὸς τὸ δυνατὸν, καὶ τὸ
φαιτόμῳ εἰς αὐτὸν πολλὰ πιθανόν, ὡς ἀληθεῖς καὶ πραγ-
ματικόν. καὶ ἐσοχάζετο τὸν θάνατον τῆ ἀγαπητῆ γυναικα-
δέλφου τε ὡς βέβαιον. ὅθεν εἶπεν, ὄξεργθῆς τῆ ὑπνε,
εἰς τῆς παιδῆς τε. ὁ γυναικάδελφός μου ἀπέθανεν. ὅθεν
αὐτὴ ἡ παράσασις (ἡ ἐνοία) ἐγχοτήθη ἐν τῇ ψυχῇ του
μὲ ἔσπον φυσικώτατον, καὶ καταληπτόν, καὶ δὲ ἐνεπιούθη
ἐξώθεν εἰς αὐτὸν δι' ὑψηλετέρας τινὸς δυνάμεως. ὅτι δὲ
καὶ ἡ ἔκβασις ἐσυμφώτισε μὲ τῆν ἰδέαν τε, τῆτο ἀποήλθε
κατὰ συμβεβηκός. εἰ ἀνδραποὶ οἰκροῦνται τόσα πολλὰ ὀ-
ιήρατα, ὡσε μεταξὺ τῆ μυσείων ἐνδέχεται γὰ ἀληθείση
καὶ ἐν. πρὶς τῆτοις ὁ γυναικάδελφός, ὅταν ὁ θάνατός του
προεμύθη ὑπὸ τὸν νοσῶντα ἐκκλησιαστικόν, δὲν ἦτον ἀκόμη
ὑπεθαμμεύς. ἀλλὰ, καθὼς ἐγὼ ἠρόνησα ἀκείβως, ἀπέ-
θανε 12 ὥρας ὑστερον.

§. 184. Ἀπὸ τὰς εὐφόρας νόσας τῆς ἡμέρων
ζώων, καὶ μάλισα τῆς βοῶν, λαμβάνουσιν ἀφορ-
μὴν οἱ δήθεις οἰκονόμοι ὡσαύτως γὰ ἀράττω-
σι ἀράξεις δεισιδαίμονας. ἐπειδὴ αὐτοὶ ἀγνοῦ-
σι τὰς φυσικὰς αἰτίας τῆς νόσων τῆς θρεμμά-
των,

των, καὶ μήτε φροντίζουσι δεῖν τῶτο, νομίζουσι ἁπλῶς
 ἕκαστον νόσον συμβαίνουσαν εἰς αὐτὰ ὡς ἀπο-
 τέλεσμα τῆς μαγείας. ὅταν χάσῃ τὸ γάλα
 μιᾶς βοῦς (ἀγελάδας), ἢ πηγνύηται (πήγη)
 κορυφῇ ἀχρεῖα, αὐτὸ βέντυρον δὲν χωρίζεται
 ἀπὸ αὐτῷ, αὐτὸ φαίνεται κηλίδες κυμαῖ εἰς
 τὸ γάλα, αὐτὸ μινύηται μὲ ἀκτῖνας αἵματος,
 τότε ὁ κοινὸς οἰκονόμος νομίζει, ὅτι ἐμαγείθη-
 σαν τὰ θρέμματά τε ἀπὸ ταύτῃ, ἢ ἐκείνῃ
 τῷ γυναικῶ, συνεργείᾳ τῆ δαβόλας, μὲ τὸν
 ὅποιον ἔχει αὐτὴ σιωθῆκῃ. καὶ αὐτὸ νὰ φρον-
 τίσῃ δεῖν φάρμακα, εἰς τοιαύτας νοσηράς. Θε-
 ρασεῖς ἀρμόζοντα, σπυδαίει δεῖν διαιδαμόνων
 πελετῶ, δεῖν καπνίσματος μὲ ἑπτὰ χόρτα, νὰ
 τιμωρήσῃ αὐσηρῶς τῷ μάγιασαν, ἢ τὸν μά-
 γον, καὶ νὰ διώξῃ τὸν δαβόλον. ἀλλ' ἔγω βί-
 βαιος πᾶς οἰκονόμος, ὅτι αἱ ῥηθεῖσαι θερά-
 σεις δείχνουσι πάντοτε νόσον τῆ θρέμματα, ἢ
 καὶ ὅμως νόσον ἐκ μαγείας. διότι ἡ μαγεία
 κατ' ἑαυτῷ δὲν ὑπάρχει. ἐπειδὴ ὁ ἀνθρώπος
 δεῖν τῆς συνεργείας τῆ δαβόλας δὲν δύναται νὰ
 ἀδράξῃ κινεῖσα ὑπὲρ ἀνθρώπον ἀποτελεσμα, καὶ
 ἡ νόσος εἶναι μόνον φυσικὴ, ἀεὶσα ἰατρονομία
 δεῖν τῆ ἐξῆς. Ὅταν μία βὺς χάσῃ τὸ γάλα,
 πρὸ πάντων φροντίζέτω ὁ οἰκονόμος νὰ δίδῃ εἰς
 αὐτῷ τροφὴν καλὴν, καὶ τροφίμον. ὕστερον τρεῖς
 τῆς ἡμέρας καὶ εὖ ἀπλόχειρον ἀπὸ τῷ ἐξῆς κό-
 νιν. $\frac{1}{2}$ λίβρας ρίζης γλυκισσῆς λευκῆς, ρίζης ἀλ-
 θαιᾶς ὡσαύτως (ἀγοῖα, μολλόχας), μαλλά-
 χης (μολλόχας), φύλλων ἀλθαιᾶς, μελιλώ-
 τε, ἀφ' ἑκάστου 4 ἀπλόχειρα, σαβίνης εὖ ἀπλό-
 χειρον, ἀνήθε, μαράθρου ἀνα $\frac{1}{2}$ τῆς λίβρας, ἄ-
 λατος κοινῆ $\frac{1}{2}$ λίβραν, σάκκης ξύλων κοσκινι-
 σμῆνης καλῶς 2. λίβρας. ὅλα ταῦτα συμπίθου-
 νται

τα γυνέθωσαν κόνις, καὶ διδύθωσαν εἰς τὰ θρέμματα· καὶ ἔτι διώκεται ἡ μαγεία, ἢ τῆ φαστᾶσις ὑπάρχουσα, καὶ τὰ θρέμματα γαλακτοφοροῦσι πάλιν.

Ἄν τὸ γάλα μιᾶς βοῦς δὲν ἄποχωρίζηται εὐκολα, καὶ ταχίως καὶ τὴν σιωπῆθειαν ἀπὸ τῆς κορυφῆς, ἄς δίδηται εἰς αὐτὴν τρεῖς, ἢ τετρακκίς τῆς ἡμέρας ἐν ἀπλόχειρον ἀπὸ τῆς ἐξῆς κόνιν, μὲν 2 λίβρας ὄξυδις. ὄξυμήθρας, ἀκαυθῆς λούκῆς, μυριοφύλλου, κνίδου (τζικνίδας) καὶ 4 ἀπλόχειρα. Τρεῖς κοινῶς (τὰ διδομένη εἰς τὴν ἵππου) $\frac{2}{3}$ τῆς λίβρας. ὅλα ταῦτα πτίσσονται (συμπίζονται) ὅμως εἰς μίαν κόνιν. ἢμπορεῖ ὁ οἰκονόμος, ὅταν ἀποκρίνη τὸ βέτυρον, καὶ τὴν ποσότητα τῆς κορυφῆς, νὰ χύσῃ εἰς τὸ ἀγγεῖον τὰ βετύρα μιστῶν, ἢ μίαν λίβραν ὄξυδις δυατῶ εἰς τὴν κορυφῆν.

Ἐν τούτῳ ἐπίστετε πόσον κρύπτονται αἱ αἰτίαι, καὶ τὰς ὁποίας αἱ βῆς δὲν δίδουσι παντελῶς γάλα, ὡς καὶ ὁ ἐμπειροτάτος οἰκονόμος, καὶ φυσικὸς δυσκόλως δύναται νὰ τὰς ἀνιχνεύσῃ εὐθὺς. εἰς τῶν ἀπόληπτον ἱερέα, ὁ ὁποῖος ἐσπύδαζε μὲ μεγαλώτατον ζῆλον νὰ παύσῃ τὴν δεισιδαιμονίαν τῆς ἐπὶ τῆς ἐφημερίαν τε, σωῖβη ποιῶντι συμβεβηκός, τὸ ὁποῖον εὐκολα ἐδύνατο νὰ ματαιώσῃ ὅλας τὰς προτέρας ἀγῶνας τε, καὶ νὰ βεβαιώσῃ τὰς δεισιδαίμονας χιμαίρας τῆς μαγείας. ἔτος ὁ ἱερεὺς εἶχε δύο νέες ἵππους, εἰς τὰς ὁποίας ἐσυγχώρει νὰ πηδῶσιν ὀλόγυρα εἰς τὴν αὐλήν, ἠδόμενος λίαν, ὅταν αὐτοὶ πηδῶντες ἐσαλεύοντο τρόπον τινὰ εἰς τὸν αἶρα, καὶ ἐδίωκον τὰς βῆς ὀλόγυρα εἰς τὴν αὐλήν. ἡ οἰκονομία τῆς ἱερέως ἐσάθη ἕως τότε εὐτυχῆς, καὶ ὁ ἱερεὺς ἀπελάμβανεν ὅλον τὸ ἐκ τῆς

τῷ θρεμμάτων ὄφελος. ὅμως ἡ τοιαύτη ἀτυχία
 δὲν διήρκεσε. διὰ πολλῶν, ἀλλὰ μετεβλήθη εἰς
 δυσυχίαν. αἱ βῆς ἔδιδον μὴ ἀφθονον γάλα,
 καὶ τὸ γάλα κορυφῶ. ὅμως ἡ κορυφή δὲν ἔδιδε
 παντελῶς βέτυρον. ὅθεν ἐμεταχειρίθη ὅλα τὰ
 μίσα, ὅπως τῷ ἐσυμβάλουσαν ἐπιπίθειοι χωερ-
 κοί. ἀλλ' ὅλα ἦσαν μάταια. ὁ ἱερός ἐγραψεν
 εἰς ἐταιρείας οἰκονομικὰς, καὶ τὰς ἐπὶ ἀγκάλαις
 νὰ εἰπῶσι τὴν γνώμην περὶ τῆς, καὶ νὰ
 τῷ συμβούλουν. αὐταὶ τῷ ἀπεκρίθησαν, ὅτι
 ἐπειδὴ τὸ γάλα γινάσκει ἀπὸ τὸ αἷμα, φρί-
 πει καὶ ἡ αἰτία τῆ κακῆ νὰ ἐρείθεται εἰς τὸ αἷ-
 μα. ἅμα δὲ τῷ ἐσυμβάλουσαν νὰ φλεβοτομήσῃ
 τὰς βῆς, καὶ νὰ ταῖς δώσῃ εἰς βρώσιν διάφορα
 χόρτα ὑγιεινὰ. ἀλλὰ καὶ ταῦτα τὰ ἐμεταχειρίθη
 εἰς μάτην. καὶ ἐπειδὴ ἐντεῦθεν ἐζημιῶτο μεγά-
 λως, καὶ διάφοροι ἀπὸ τῶν ἐφημερίων τὴ ἐλεγον
 εἰς τὴν γυναῖκά τῃ, ἄς ἰδῆ τώρα ὁ ἴδιος ἐφη-
 μερίος μας, ὅτι αἱ βόες τῆ ἐμαγδύθησαν, καὶ ὅ-
 τι ἀλλέως δὲν θεραπεύονται, ὡς αὐτὴ φροντί-
 ση νὰ ἐχοριθῶσιν ἀπὸ αὐτὰς οἱ διάβολοι διὰ
 τῆ δημίας. διὰ τῆτο ἐπὶ ἀγκάλαις αὐτῆ, ὡς μάλι-
 σα λυπεμένη διὰ τὸ κακὸν, τὸν ἀνδρα τῆς νὰ τῇ
 ἐπιτρέψῃ διὰ νὰ καλέσῃ τὸν δήμιον εἰς ἴασιν
 τῷ βοῶν ἀπὸ τῆς μαγείας. ἀλλ' ὁ ἱερός δὲν
 ἠθέλε νὰ γῆν παντελῶς δῆλος τῆς δεισιδαιμο-
 νίας, μήτε νὰ συγκατανύσῃ εἰς τὴν αἴτησιν
 τῆς, καὶ ἐλυπεῖτο ἰκανῶς, βλέπων ὅτι οἱ τῆς ἐ-
 φημερίας τῆς, τὰς ὁποίας μόλις ἠλάθέρωσαν ἀ-
 πὸ πολλὰς δεισιδαιμονίας, διὰ τῆς τῆς συμβε-
 βηκότας ἐπὶ ἐπιπτον πάλιν εἰς τὴν προτέραν
 τῶν δόξαν. ὅθεν δὲν ἐδέχθη τῆς γυναῖκος τῆς
 τὴν αἴτησιν, καὶ ἔμεινε σταθερὸς εἰς τὴν γνώμην
 τῆς, ὅτι τὸ κακὸν δὲν ἀφοίρχετο ἀπὸ μαγείας,
 ἀλ-

ἀλλὰ ἀπὸ αἰτίας φυσικωτάτης, κεκρυμμένῃ εἰς
 αὐτὸν ἕως τῆς νυκτὸς, καὶ πάντως εἰς τὸ ἐξῆς ὄψε-
 θησομένῃ. ἡ γυνὴ τε βλέπεσα πρὸ ὀφθαλμῶν
 τὸν ἀφανισμόν, ἐκινήθη ἀπὸ μερικῆς τῆς ἐφημε-
 ρίας νὰ σείλη νὰ ζητήσῃ, χωρὶς τὴν εἰδήσιν
 τῆς ἀνδρότης, ὡς τὰ ἐπιμύητα ἴαμα καὶ τῆς μα-
 γείας. ἀλλὰ καὶ ἡ γυνὴ τῶν ὡσαύτως δὲν ἐ-
 παροξύνθη καμμίαν ὠφέλειαν. ἀφ' ἧς ὁ ἱερεὺς ἐ-
 μεταχειρίθη ὅλα τὰ μέσα, ὅπως τῶν ἐπιπόβα-
 λων, χωρὶς βοήθειαν, ἀπεφάσισε νὰ παραιτηθῇ
 τὴν οἰκονομίαν τε, καὶ νὰ πωλήσῃ τὰς βῆς του.
 ὅθεν τὰς ἐπιπόβαλους εἰς εἷνα κρεατοπώλιον ὡς
 βῆς εἰς σφαγὴν. ἀλλ' ἕτος δὲν ἠθέλησε νὰ τὰς
 ἀγοράσῃ ὡς μαγδουρίας, φοβέμενος, μήπως
 δὲν ἀγοράσῃ κανένας τὸ κρέας των. τελευταῖον
 ἦλθεν ἀπὸ εἷνα μακρυῶν τόπων μία οἰκονομία-
 σα, καὶ ἠθέλησε νὰ συμφωνήσῃ μετὰ τὸν ἱερέα, ἵνα
 νὰ ἀγοράσῃ τὰς βῆς τε. ὅταν ἔφερεν ἔξω ἀπὸ
 τὴν πόλιν τὰς βῆς, ὅμως μετὰ τὰς ἵππους, καὶ
 ἕτοι ἐπίδων, καὶ πηδῶντες ἐδίωκον κύκλῳ τὰς
 βῆς, ἀνεβόησαν ἡ οἰκονομίασα εἰς τὸν ἱερέα, ἡ
 ὅποια εἶδε τῆτο. ἵνατι συγχωρεῖς νὰ γίνηται
 τῆτο; τῶρα δὲν θαυμάζω παντελῶς, ἵνατι αἱ
 ἀγελάδαι σε δὲν σοὶ δίδου βέτυρον, ἐν ᾧ διω-
 κόμεναι ἀνάπτουσι τόσον! αὕτη εἶναι ἡ μόνη, καὶ
 ἀληθὴς αἰτία τῆς δυστυχῆς οἰκονομίας σε. εἰς
 τὸν πατέρα με συβέβη τὸ ἴδιον, καὶ αὐτὸς ἤδετο
 βλέπων τὰς ἵππους πηδῶντας μετὰ τῶν
 βοῶν, καθὼς σύ. ὅμως τῆτο τὸν ἐβλάψεν πολ-
 λά. διότι μετ' ὀλίγον ἐχάσαμεν τὴν μεγαλω-
 τάτην ὠφέλειαν τὴν ἐκ τῶν βοῶν, μὴ λαμβά-
 νοντες πλέον ἀπὸ τὸ γάλα παντελῶς βέτυρον.
 τὴν αἰτίαν δὲν ἐδωάμεθα νὰ τὴν εὐρωμεν,
 καὶ ἐμεταχειρίθημεν ὅλα τὰ φάρμακα, ὅπως μᾶς
 εἰσὺ-

εσύστησαν. ὁμῶς τίποτε δὲν ὠφέλησεν, ἕως ἵ-
 νας γέρον μᾶς εἶπεν, ὅτι δὲν ἔπαυσε νὰ συγ-
 χωρῶμαι εἰς τὰς ἵππους νὰ διώκωσι τὰς βῆς,
 δεῖ νὰ μὴ ἔρχηται εἰς ζέσιν τὸ αἷμά των. καὶ
 τότε γεγονότος, τὸ κακὸν ἔπαυσεν αὐτομάτως.
 ἀπὸ τούτου τὸν λόγον τῆς οἰκονομίας ἐκατάλα-
 βον ὁ ἱερός πολλά καλὰ ὅτι ἡ ἀνάξιστος τῆ
 αἵματος τῆ βοῶντε ἦτον ἡ φυσικὴ αἰτία, δι-
 ὅτι δὲν ελάμβανε βύτυρον ἀπὸ τὸ γάλα. ὅθεν
 ἐχώρισεν εἰς τὴν αὐλὴν τὰς ἵππους ἀπὸ τὰς
 βῆς, καὶ δεῖ τότε ἐπαροξύνσεν εἰς ταύτας ἡσυχί-
 ας. ἀφ' ἧς ἐπέρασεν μερικαὶ ἡμέραι, καὶ ἐβε-
 τυροποίησεν ἀπὸ τὸ γάλα τῆ ἡσυχασασῶν
 βοῶν, εὐθὺς ἀπεχωρίθη τὸ βύτυρον, καὶ τὸ κα-
 κὸν ἐχάθη μονόφορα. καὶ τότε δημοσιόθεντος,
 οἱ τῆς ἐφημερίας ἐγνώρισαν, ὅτι τὸ συμβεβη-
 κὸς εἰς τὸν ἱερέων δὲν προήρχετο ἀπὸ μα-
 γείας, ἀλλ' ἀπὸ τῆ ἀνάξιστος τῆ αἵματος τῆ
 βοῶν, καὶ ἡ ἕως τότε δεισιδαιμονία των δεῖ
 τὰ μαγδύμια θρέμματα ἐξηλείφθη ἔτι, ἐπὶ
 νῆς.

Τὸ κύριον γάλα, τὸ ὁποῖον φέρει συχνὰ εἰς
 μεγαλωπία ἄπορίας τὰς καλὰς οἰκοκυρίας,
 καὶ ἄπονεμαται ἀπὸ αὐτὰς εἰς τὴν μαγείαν,
 προέρχεται ὡσαύτως ἀπὸ μίαν φυσικὴν νόσον
 τῆ θρέμματα. μὲ καλὴν ἔκβασιν εἰς μετα-
 χειρὶν τινὰς ἐναντίον τότε τῆ ἐξῆς κόνιν
 τρεῖς, ὡς τετρακίς τῆς ἡμέρας μὲ ὄξος, ἢ χερὶς
 ὄξος. φύλλων δρυὸς (βαλανιδίας), μυριοφύ-
 λα (ἀχιλλείας), εἰς ἑκάστη 4 ἀπλόχειρα γε-
 μάτα, ρίζης Τορμυτίλλης ἡμίσειαν λίβαν. βώ-
 λα κοκκίνα, συμπείας (σύψως) εἰς ἑκάστη
 $\frac{1}{4}$ τῆς λίβαν. ὅλα ταῦτα συμπίζονται εἰς μίαν
 κόνιν, καὶ δίδεται εἰς εὐ θρέμμα ἐκ τότε μία

εἰς

ἄγγια ἰατρικὴ εἰς τὸ μείδιόν τε, μὲ ξύδι, ἢ
χωεὶς ξύδι.

Τὸ ἄρμεγμα τῷ αἵματος προέρχεται ἀπὸ τὴν
ἐξῆς αἰτίαν. ἐν χόρτον, ὅ,πῃ δὲν αὐξάνει ἕκα-
στον ἑνιαυτὸν, ἔχει τὴν δυνάμιν τῷ νὰ ἐμποδί-
ζη τὴν καλῶν ἀπόκρυσιν (ἀποχωρισμὸν) τῷ
γάλακτος ἀπὸ τοῦ αἵματος. τῷτο ἐνδέχεται νὰ συμ-
βαίη τὸ θέρος εἰς μερικὰ θρέμματα, ἐνδέχε-
ται καὶ τὸν χειμῶνα νὰ δίδηται εἰς βρώσιν ὀμῶ.
μὲ τὴν λοιπὴν τροφῶν. ὅθεν εἰς μὴ θεωρῶμεν
ταύτῃ τὴν φθίσειαν ὡς τι ὑπὲρ φύσιν. αἰ-
καλαὶ οἰκονόμισσαι ἀπορῆσαι διὰ τῷτο, εἰς ὅπῃ
τὸ πλεῖστον καταφύγασιν εἰς δεισιδαίμονα μέσα
εἰς μερικὰς ἡμέρας, καὶ μερικὰς καιρὰς, διὰ νὰ
ἰαφείσῃ τῷτο τὸ κακόν. ὅμως διὰ τῷτο δει-
χνόνται ἀήθεις, καὶ ἀδυνεῖς καὶ τὸν νῦν. τὸ
κακόν θεωρεῖται αὐτομάτως, αὐ δίδηται εἰς
βρώσιν τῷ θρέμμάτων ἀλλή τροφή.

Ἐναντίον τῆς νόσου τῆς συνάγχης, ὅ,πῃ κυ-
ρεῖται ὡς ὅπῃ τὸ πλεῖστον τῶν χοίρων, μεταχειρί-
ζονται ὄχι ὀλιγότερον πολλὰ δεισιδαίμονα μέ-
σα. διὰ τὸ πῦρ τῆς ἀνάγκης, ὅ,πῃ γίνεται διὰ
τῷτο τὸ τέλος, καὶ διὰ τὰς ἐν τῷτω μωρίας ὀμί-
λησα ἤδη. ἀλλὰ μεταχειρίζονται ἀκόμη καὶ τῷ-
τε ἐν ἄλογον μέσον, πὲ ὁποῖον φείτω, ὅταν
τὸ σοχάζωμαι. δηλονότι, ὅταν οἱ νέοι χοῖροι
καταλαμβάνονται ἀπὸ τὴν συνάγχην, ὁ δει-
σιδαίμων ἀμαχάνει ἐν τῷτων ζωντανὸν εἰς τὴν
γῆν, καὶ φαντάζεται, ὅτι μὲ τῷτον τὸν τρόπον
ἐλαττωθεῖται τὰ ἄλλα ἀπὸ τὴν νόσον των. ποτὲ
ὁ ἀνθρώπος δὲν ἐγένετο ἑπιδεκτικὸς μιᾶς τοιαύ-
της ὀμότητος, αὐ δὲν ἐκινεῖτο εἰς τῷτο ἀπὸ τὸν
τύραννον ἐκείνον, δηλαδή ἀπὸ τὴν δεισιδαιμο-
νίαν. εἰς ἀποφυγὴν ἄλλων ἐπιβλαβῶν συμβε-
βη.

βηκότων, ὅ,περ ἐνδέχονται καὶ συμβῶσιν ἀπὸ τῆς συνάγχης, πρέπει πᾶς οἰκονόμος καὶ φροντίζη δὲ καὶ θάπτονται ἀπὸ οἱ χοῖροι, ὅ,περ ἀποθνήσκουσιν ἀπὸ τῆς ποιαύτης νόσου. διότι ὑπάρχει δὲ φερα ἀφαιδείγματα, ὅτι οἱ κυῖες αὐτὰ φάγουσιν ἀπὸ χοῖρον ἀποθανόντα ἀπὸ τῆς συνάγχης, λυσῶσι καὶ ὅτι σχεδὸν ὅλα τὰ θρέμματα ὅ,περ δαγκαθῶν ἀπὸ αὐτῶν, ἐκέρρηγνυται (σκάζου).

§. 185. Ὁ ὀλολυγμὸς τῆς κυῖας, καὶ τὸ δάγμα τῆς γαλῶν λέγουσιν, ὅτι προμύουσι θάνατον. αὐτὸς κύων, λέγουσιν, ἐν ᾧ ὀλολύζει, σφίρει τῆς κεφαλῆς εἰς τῆς οἰκίας, ἢ εἰς τὸ δωμάτιον, εἰς τὸ ὁποῖον κεῖται εἷας ἀρρώστος, δείκνυται δὲ τότε ὁ βέβαιος θάνατος τῷ νοσῶντι. ἀλλὰ ποῖος ἐχέφρων νομίζει τὸν ποῖον ὀλολυγμὸν ὡς προμύουμα τῆς θανάτου; οἱ κυῖες ὀλολύξουσι συνεχῶς εἰς εἷας καὶ καὶ πᾶσιν δὲ ἀποθνήσκουσι. ἐκ τῆς ἐραστίας συχνῶς ἀποθνήσκουσι τῶν, καὶ οἱ κυῖες δὲ ὀλολύξουσιν (ὠρύονται). καὶ τῆς φαντασίας ἄλλων τὸ ὠρύωμα τῆς κυῖας προμύουσι πυρκαϊᾶν. ἀλλὰ καὶ τῆς ὡσαύτως εἶναι ἀλογώτατη δόξα, εἰς ἧς πᾶς πείρας πᾶς ὡρὲν τότε ἀντικειμένη. πᾶσις ἀκρόμην τῆς νύκτα τῶν κυῖας ὠρυομένης, καὶ μὴ ὅλον τῆς δὲ συμβαίνει καμμία πυρκαϊᾶ;

§. 186. Μεταξὺ τῆς ἀγρίων ζῴων μάλιστα ὁ λαγῶς εἶναι ἀντικείμενον τῆς δεισιδαιμονίας. ὅταν ὁ ἀνθρώπος ἀποδηῇ, καὶ καθ' ὁδὸν τῆς συναπαντᾶ τῆς τὸ δειλὸν ζῶον, εὐήθως ὑπολαμβάνει, ὅτι τῆς ἐπικεῖται δυσυχία. ἐκτὸς τῆς λέγουσιν, ὅτι αἱ μάγισσαι ἀγαπῶσι καὶ μεταβάλλονται εἰς λαγῶν καὶ ὅτι τότε αὐτὸς ἔχει μόνον.

μόνον με τρεῖς πόδας. πόσον καταχυύει τὸ ἀνθρώπινον λογικὸν αὐτὴ ἢ ἀλογος δόξα! ὁποῖος μελετήσῃ με προσοχῶν, ὅσα εἶπον περὶ τῆς μεταβολῆς τῆς ἀνθρώπων εἰς λύκους, ἔτος καταγελά τινὲς δὴθεῖαν τῆς φανταζομένων τινὲς τοιαύτῳ μεταβολῶν ὡς ἀληθεῖν, καὶ πραγματικῶν.

Μερικοὶ τῆς χωρικῶν περιπίπτουσιν ἀκόμη εἰς μεγάλῳ μωρίᾳ μάλισα, λαμβάνοντες ἐν βρέφος δίδυς μὲν τινὲς γέννησίν τε, καὶ φέροντες το γυμνὸν εἰς τινὲς πάχνῳ τῆς ἵππων, τὸ βάδισιν ἐπάνω εἰς εἷνα ἵππον, ἐκφωνῶντες μερικὰς δὲ χάς. Ἐὰν ταύτης τῆς δὴθεῖας λέγῃν, ὅτι τὸ παιδίον λαμβάνει τινὲς δυνάμιν ἕνα πάντα ἕως εἰς τὸν θάνατόν τε νὰ διώκῃ τὰς σκώληκας ἐκάς ἵππων, ἐπάνω εἰς τὸν ὁποῖον ἐπιβάθεται. συχνοὶ τῆς χωρικῶν, ἀδρατιρῶντες τὸ τοῖστον πάθος εἰς τὰς ἵππωνων, σιωπῶντες νὰ ἐρευνῶσιν ἐπιμελῶς, ἕνα νὰ εὑρῇν εἷνα τοῖστον θαυματουργόν, εἰς τὸν ὁποῖον μετεδόθη δίδυς μετὰ τινὲς γέννησίν τε ἢ δυνάμιν τὴν νὰ διώκῃ τὰς σκώληκας τῆς ἵππων ἢ ὁ τοῖστος εὑρεθεῖς, δὲν κάμνει ἄλλο τίποτε, ἀδρα ἐπιβάθεται ἐπὶ τὰ νοσῶντος ἵππων, πληρῶνεται ἕνα τὸτο. αὐτὴ ἢ μωρία εἶναι ἕνα τὸτο μάλλον αἰχρὰ, καὶ βδελυκτὴ. διότι ἔτω κινδυνεύει πόσον πολλὰ τὸ νεογέννητον βρέφος, ὡς ἐπὶ τὸ ψύχος δυνάται νὰ νοσήσῃ, καὶ νὰ ἀποθῶνῃ εὐκόλα.

§. 187. Τὰ πτέρωτα σιωπῶσι τὸ ἄλλο γενικὸν γένος εἰς τὸ μέγα βασίλειον τῆς ζωῶν. ὅλα συμφωνῶσι πρὸς ἀλλήλα καὶ τὸ ἔχειν σῶμα σκεπασμένον με πτέρωτα, δύο πόδας, δύο πτέρυγας, ἐν ῥάμφος κερατειδῆς, ἢ ὀσσειδῆς, καὶ θερμὸν αἷμα, καὶ καὶ τὸ γινῶσθαι ἀπὸ ὡά. ἢ

ὄψις

ὄψις των ἁφίρει πολλά, καὶ ὁ Δημιουργὸς τῆς φύ-
 σεως δημιουργήσας αὐτὰ, ἀπέβλεψε ἅμα καὶ εἰς
 καλλωπισμὸν, καὶ ὠραιότητα. πολλῶν λάμπυσι
 τὰ πτερά μὲ τοιαύτῳ μεγαλοφρέπειαν, ὥστε τὸ
 ὄμμα βλέπον ταῦτα δευὲς χορτάζεται. αἱ πτε-
 ρυγες, μὲ τὰς ὁποίας τὰ καπσοκλάσων ὁ σο-
 φὸς Πλάσης, χρησιμύουσιν εἰς τὴν ἐν τῇ αἰε-
 κίνησίν των. ὑπάρχουσι δὲ πτέρωα ὑδάτεια
 καὶ χερσαῖα. τὰ πρῶτα ἔχουσι ράμφος
 πλατύτερον, καὶ μεταξὺ τῆς δακτύλων τῆς ποδῶν
 μεμβράων νηκτικῶν. τὰ δὲ χερσαῖα καπσοκλά-
 θησαν μὲ ὄνυχας, καὶ μὲ ράμφος ὄξυ, τῆς ὁ-
 ποίων ἡ αἰτία ἐρρέθη ἤδη. μερικὰ τῆς πτε-
 ρῶν μετοικῆσιν ἀπὸ εἴνα τὸπον εἰς ἄλλον, κα-
 θὼς τὸ ἀπαιτεῖ τὸ εἶπε, ἢ ὦρα, καὶ αἱ χεῖραί-
 των. ἢ ἐκ τῆς πτέρωων ὠφέλεια εἶναι πολλὰ με-
 γάλῃ. αὐτὰ δίδουσι εἰς βρώσιν μας τὸ κρέας
 των, καὶ τὰ ὠάτων. τὰ πτεράτων μας χρησιμύου-
 σιν εἰς εἴματα, εἰς γραφίω, καὶ εἰς σολισμὸν.
 ἢ ὠδήτων μας τέρπει. μερικὰ καθαρίζουσι τὸν
 αἶρα ἀπὸ τὰ εἴτομα, καθὼς αἱ χελιδόνες,
 οἱ μυοθηρευταί, κτ. Ἀπὸ τῆς φυσικῆς δια-
 ρένται εἰς ἁφόμες τάξεις ὡς πρὸς τὰ ράμφη
 των. ἀπὸ τὸν μελιτοθηλασίω, τὸ μικρότατον με-
 ταξὺ τῆς πτέρωων, τὸ ὁποῖον χωρὶς κεφαλῶν
 ἔχει πρὸς τὸ μέγεθος εἰς κενθάρη, μιλο-
 λολόνθης (τζετζινάρη), ἔως εἰς τὸν μέγα
 σραδοκάμηλον, ἀριθμύονται 2000 ἁφόμες εἴ-
 δη.